

PESMI*

Jože Udovič

ISČEM TE BESEDE

T. R.

Iščem te besede, besede spomina,
med počrnelimi kamni preteklosti,
v razvalinah in med grobovi,
iščem jih na zaraslih poteh,
v odmevajočih dolinah.

Iščem jih zaradi zlate luči
na slamnati strehi mladosti,
zaradi nedelje, pojoče na hribu,
zaradi pravljic pastirskih ognjev,
zaradi ščipa in mlaja v prsih,
zaradi letnih časov otroštva,
zgorelih s starim koledarjem
v nizki, prestrašeni hiši.

Iščem jih zaradi zime, sedeče pred vrati,
zaradi ledenih rož na oknih veselja,
zaradi panjev, gorečih v peči,
zaradi klicev nočnega čuvaja,
zaradi podstrešne izbe,
ki je v nji spala samota.

Iščem jih zaradi studencev jutra,
zaradi ljubezni, ihteče v gozdu,
zaradi ponikalnic in kapnikov,
zaradi jezov in zgovornih mlinov,
zaradi ostrnic na jesenskih njivah.

Iščem jih zaradi povesti v čebelnjaku,
zaradi igre v dvorani vetrov pod kozolcem,
zaradi balad in romanc v razvalinah gradu,
zaradi Martina Krpana pod hribom,
zaradi strahov, ždečih v sanjski knjigi.

* Objavljene pesmi so iz zbirke »Ogledalo sanj«, ki izide v kratkem pri Cankarjevi založbi v Ljubljani.

Iščem jih zaradi slovesnih orgel življenja,
zaradi ognjišča, vonja po mladem kruhu,
zaradi šepetajočih vraž na zapečku,
zaradi kotlička, ki je v njem žvrgolela
voda kakor kos pod sajastim stropom.

Iščem jih zaradi naraslih vodá,
zaradi povodnji, ki je odnesla rodove,
zaradi zblaznele smrti na trati,
zaradi njenih las, posutih z marjeticami,
zaradi krvavega voza, zvrhanega z mrličí,
zaradi njih in tebe med njimi,
zaradi žejnega molka na mrtvih ustih.

SVEČA IN BRIN

Zeleni brin v vrču,
soba je spremenjena
od tvojega diha,
izgnanec iz daljnih ograd,
bojevnik z burjo,
sel zadržane trpkosti
z bolečo zvestobo v žilah,
korenine ti nocoj umirajo,
zajedene v grenko zemljó,
dišeča, temna divjina,
priča nespremenjene samote,
plamen rjavih tal,
upirajoči se Črtomir
kamnitih višav
sredi tujega zraka.

Sveča ob njem
v svečeniški belini,
s kitami ognjenih las,
spomin, ki se sam sežiga,
bleda Bogomila,
združi nas to uro v svojem plamenu
vse, na zemlji in pod zemljó,
ki smo v duši nosili
trpki, omamni duh,
vonjavo temnega brina.

RIŠEM TE S TRAVNO BILKO

Rišem te s travno bilko,
rišem te z brstom,
z neprestano tesnobo,
z drobcem sežgane zemljé.

Barvam te z žitnim klasom,
barvam te s spominčico,
s senco praproti,
barvam te z ognjem,
z glasom rumene piščali,
barvam te z mahom,
s krikom ptice
v plamenu noči.

Zmeraj se spreminjaš,
zmeraj se mi izmikaš,
bežeči, zastrti obraz,
iščem te s svojim drhtenjem,
barvam te z roso
temnih oči.

FANTAZIJA V MESTU NA VODI

Na strehi igra
mesečna deklica mandolino,
gondola hiti med oblaki,
zvonovi letijo iz zvonika v zvonik,
v oknih gorijo lampijoni,
luna kupuje med gotskimi hišami
kamnite čipke.

V temni sobi cvetejo steklene rože,
na stari sliki se prebuja zmaj,
v kovani skrinji je zaklenjen
koder uvelih las,
zeleni volk grize bakrene vrče.

Čolni so pripluli
po mrtvem morju mrakov,
črni služabniki pod mostovi

umivajo zlate čaše,
po vodi plava krsta,
v ječah vzdih
učijo zgodovino.

SONATA ZA ARIADNO

Neštetokrat sem že slišal
votli odmev te stene,
neštetokrat sem se vrnil
po isti poti,
po zavitih hodnikih.

Hodim po vlažnem prepihu,
za sabo vlečem
sivo nit.
Kaplje štejejo dneve.

Spotikam se
ob svoje stopinje.
Kaplje štejejo leta.

Za sabo vlečem
tenko nit
in jo zapletam
v uganko.
Noben pajek
je ne razreši.

Hodim od noči do noči,
ob meni grozeče
doni praznina —
in vendar slutim ladjo,
sanjam jadro,
sanjam
čisti val.